

[Peter Larsen.]

så den forudsættes velkendt. Jeg vil dog alligevel fremsætte enkelte bemærkninger.

Der er nu gået snart 6½ år, siden loven om statshospitaler blev vedtaget her i det høje ting, hvorved det bl. a. blev fastslået, at der skulle bygges et statshospital i Odense; men endnu er der ikke sket noget på det område. Loven blev lavet på grundlag af et meget omfattende kommissionsarbejde, der havde stået på i flere år, og i den betænkning, der forelå, fastslog man bl. a.; at der var et meget stort behov for behandlingssteder og plejehjem for de syge medborgere, det her drejer sig om. Derfor virker det ikke alene overraskende, snarere nedslående, at man ikke er nået videre. I realiteten er man vel gået tilbage til trods for, at nye behandlingsmetoder også her er inde under en stærk udvikling. Det er jo fastslået bl. a. i den sidste betænkning, at vi ikke har flere pladser, end vi havde i 1953.

I Odenseområdet er behandlingsmulighederne nærmest katastrofale. Det drejer sig her i første række om en befolkningsgruppe på ikke mindre end 150.000 mennesker, som har meget små muligheder for at komme under behandling. Dertil kommer, at dette område jo hører ind under statshospitalet i Middelfart, der i dag ikke alene har en overbelægning på mellem 20 og 30 pct., men samtidig arbejder under vilkår, der er meget, meget dårlige — på visse områder nærmest umenneskelige. Der er altså behov for mere end det dobbelte antal pladser derovre, og derfor fristes man til at pege på, at det må være andre årsager end ukendskab til forholdene, der bevirker, at der intet er sket, for både de lokale myndigheder, pressen og ikke mindst lægerne på Fyn har reageret meget kraftigt og gjort det gentagne gange — senest med det åbne brev af 3. december.

Det er først og fremmest behandlingen af de syge, der har interesse, og navnlig hvordan man vil klare problemerne, indtil det nye hospital er bygget. Men statshospitalet i Odense skulle også være et led i de nye universitetsplaner, som man nu er i gang med at realisere, og jeg finder derfor, at det ville være naturligt, om statshospitalet kom med ind i billedet allerede fra starten.

Jeg er vel klar over, at der er en række økonomiske problemer, som på afgørende

måde spiller ind i hele dette billede; men selv på den baggrund finder jeg, at der er alt for stor en afstand imellem den saglige indstilling, kommissionen er kommet med, og de økonomiske resultater, der fremgår af de årlige bevillinger. Når dertil føjes, at vi har eksempler på, at man end ikke har brugt de bevilgede penge, giver det os anledning til visse overvejelser.

Jeg kan derfor ikke afholde mig fra at komme med den bemærkning, at uanset disse økonomiske forhold hviler der et stort ansvar på regeringen i denne sag. Det er en alvorlig sag, som det haster med at få løst, hvis der ikke skal ske større skade. Derfor håber jeg på et positivt svar fra den højtærende minister. Det skulle nemlig trække længere ud med en endelig løsning.

Må jeg til slut anføre, at det vil virke uheldigt, hvis det bliver en vane, at vedtagne love vedrørende statsinstitutioner i Odenseområdet ikke bliver realiseret, som lovene forudsætter.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup):

Jeg må indrømme, at det gjorde noget indtryk på mig, at det ærede medlem brugte udtrykket „uanset disse økonomiske forhold“. Jeg vil gerne gøre det ærede medlem opmærksom på, at dels har den økonomiske udvikling i de senere år ikke muliggjort igangsætning af flere nye, store statsbyggearbejder, dels har også universitetsplanerne i Odense indvirket afgørende på mulighederne for at få afsat det nødvendige areal til et statshospital i Odense.

Til dette sidste vil jeg gerne føje, at både statshospitalet og visse af det kommende medicinske fakultets institutter har behov for en placering i nær tilslutning til Odense amts og bys sygehus. Da der kun er et begrænset areal til rådighed ved sygehuset, som i øvrigt i disse år gennemgår en betydelig udbygning, og da man ydermere skal respektere visse kommunale vandindvindingsrettigheder på arealet, er der opstået en situation, der kan betegnes som noget i retning af arealnød. Imidlertid er der jo tale om to statsinstitutioner, så en koordinering af arealbehovet må kunne foretages. Kontakt herom er optaget mellem byggeadministrationen for de højere læreanstalter og direktoratet for statshospitalerne, men noget resultat foreligger endnu ikke.